

ΙΛΑΡΙΑ ΤΟΥΤΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ
ΚΟΛΑΣΗ

ΘΡΙΑΕΡ

*Ένα ειδυλλιακό χωριό στις Άλπεις. Ένα κρυφό αμάρτημα.
Το Κακό παραμονεύει στα παγωμένα δάση.*

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 22 ΧΩΡΕΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FIORI SOPRA L'INFERNO
Από τις Εκδόσεις Longanesi, Μιλάνο 2018
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λουλούδια πάνω απ' την κόλαση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ilaria Tuti
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαφβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Longanesi & C., Milano 2018
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Sandra Cunningham/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2919-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2920-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΙΛΑΡΙΑ ΤΟΥΤΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ
ΚΟΛΑΣΗ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίση

*Πες στο σκουλήκι τότε, ωραία μου,
που θα σε τρώει με φιλιά, πως στην καρδιά,
τη φόρμα και τη θεία ουσία φύλαξα
τον έρωτά μου του αποσυνθεμένου πια!**

Σαρλ Μποντλέρ

*Ποτέ μην ξεχνάς
περπατάμε στην κόλαση
χαζεύοντας λουλούδια.***

Κομπαγιάσι Ίσα
(1763-1828)

* *Τα άνθη του κακού*, «Το ψοφίμι», Εκδόσεις Γράμματα, μτφρ. Γ. Σημηριώτης, Αθήνα 2009. (Σ.τ.Μ.)

** Χαϊκού, απόδοση Γιάννης Λειβαδάς. (Σ.τ.Μ.)

Αυστρία, 1978

Στην περιοχή πλανιόταν η βαριά σκιά ενός θρύλου. Από κείνους που κολλάνε σ' ένα μέρος σαν επίμονη οσμή και δε λένε να φύγουν. Έλεγαν λοιπόν πως κάποτε, στην καρδιά ενός φθινοπώρου, προτού οι βροχές γίνουν χιόνι, η αλπική λίμνη ανάδινε μια δυσοίωνα ανάσα.

Έβγαινε από το νερό σαν ατμός και ανακατευόταν με την εωθινή ομίχλη, την ώρα που το κανάλι αντανakλούσε τον ορίζοντα. Ήταν ο Παράδεισος που αντικατοπτριζόταν στην Κόλαση.

Τότε ακούγονταν παρατεταμένα μουγκρητά, σαν ουρλιαχτά, και πλημμύριζαν το κτίριο του ύστερου δεκάτου ογδούου αιώνα στην ανατολική όχθη.

Η Σχολή. Έτσι το αποκαλούσαν κάτω στο χωριό, αλλά εκείνοι οι τοίχοι είχαν αλλάξει μοίρα και όνομα πολλές φορές στο πέρασμα του χρόνου: αυτοκρατορικό κληρονομικό περίπτερο, αρχηγείο των ναζί, κέντρο περίθαλψης φυματικών παιδιών.

Τώρα στους διαδρόμους του βασιλευε η σιωπή, οι τοίχοι του είχαν ξεφλουδίσει, τα γύψινα είχαν ξεθωριάσει και πότε πότε ακουγόταν ο αντίλαλος μοναχικών βημάτων. Κι ύστερα, τον Νοέμβριο, τα ουρλιαχτά ξεπηδούσαν από την ομίχλη και ανέβαιναν στα παράθυρα των πάνω ορόφων, μέχρι την κεκλιμένη στέγη που λαμποκοπούσε από τον πάγο.

Οι θρύλοι όμως είναι μόνο για τα παιδιά και τους μελαγχολικούς γέροντες, για τις πιο τρυφερές καρδιές. Κι αυτό το ήξερε καλά η Άγκνες Μπράουν. Η Σχολή ήταν το σπίτι της πολύ καιρό και δεν την τρώμαζαν τα νυχτερινά μουρμουρητά. Ήξερε το τρίξιμο κάθε σανίδας, κάθε σκουριασμένης σωλήνωσης που διέτρεχε τα διάκενα των τοίχων, μολονότι το μεγαλύτερο μέρος των ορόφων ήταν πια κλειστό και οι πόρτες στα δωμάτια σφαιλισμένες με σανίδες και καρφιά.

Από τότε που το κτίριο μετατράπηκε σε ορφανοτροφείο, η κρατική επιχορήγηση προσφερόταν με το σταγονόμετρο και καμία ιδιωτική επιχείρηση δεν έκανε κάποια, έστω και μικρή, δωρεά.

Η Άγκνες διέσχισε την κουζίνα που βρισκόταν στο υπόγειο, ανάμεσα στο κελάρι και στο πλυσταριό. Έσπρωχνε ένα καρότσι, προχωρώντας με ελιγμούς ανάμεσα σε δοχεία που σε λίγες ώρες θα ανάδιναν λιπαρούς ατμούς. Ήταν μόνη εκείνη την ώρα που ακροβατούσε ανάμεσα στη νύχτα και στη μέρα. Συντροφιά της η φευγαλέα σκιά ενός ποντικού και το περίγραμμα από τα κουφάρια που κρέμονταν στον πρώην ψύκτη.

Πήρε το αναβατόριο για να ανέβει στον πρώτο όροφο όπου βρισκόταν η πέτρυγα στην οποία ήταν υπεύθυνη. Εδώ και αρκετό καιρό, αυτή η δουλειά της προκαλούσε ανείπωτη δυσφορία, θαρρείς και κάποιο κακό υπέβασκε και δεν αποφάσιζε να ξεσπάσει.

Το αναβατόριο έτριξε καθώς υποδεχόταν το βάρος της και εκείνο του καρτσιού. Οι αλυσίδες και τα σκοινιά άρχισαν να στριγκλίζουν. Το κλουβί τραντάχτηκε και άρχισε να ανεβαίνει, για να σταματήσει λίγα μέτρα πιο πάνω με έναν κραδασμό. Η Άγκνες άνοιξε την πόρτα με το μεταλλικό πλέγμα. Ο διάδρομος του πρώτου ορόφου ήταν μια μακριά λωρίδα αχνού γαλάζιου χρώματος, στιγματισμένου από υγρασία

και διάσπαρτου στη μία πλευρά από μεγάλα παράθυρα με τετράγωνα.

Ένα παντζούρι χτυπούσε κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Η γυναίκα απομακρύνθηκε από το καρότσι και πήγε να το κλείσει. Το τζάμι ήταν παγωμένο και θαμπό. Το καθάρισε με το χέρι, σχεδιάζοντας κάτι σαν φινιστρίνι. Είχε αρχίσει να χαράζει πάνω από το χωριό και πέρα μακριά. Οι στέγες των σπιτιών φάνταζαν σαν μικροσκοπικές μολυβένιες ψηφίδες. Πιο κάτω, στα χίλια επτακόσια μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας, ανάμεσα στην οικιστική περιοχή και στη Σχολή, η ομίχλη έβαφε ροζ την ασάλευτη απεραντοσύνη της λίμνης. Αντίθετα, ο ουρανός ήταν καθαρός. Η Άγκνες όμως ήξερε ότι εκείνη τη μέρα ο ήλιος δε θα ζέσταινε το απόκρημνο ξέφωτο. Πλέον το καταλάβαινε με το που έβγαζε το ένα πόδι από το κρεβάτι και την έπιανε ημικρανία.

Η ομίχλη ανέβαινε για να απορροφήσει τα πάντα: τα φώτα, τους ήχους, ακόμη και οι οσμές πότιζαν από τη ληθαργική της διάθεση, που βρομοκοπούσε κόκαλα. Και μέσα από τις τολύπες της, που όπως σκαρφάλωναν πάνω στην καμένη από την παγωνιά γλόη σαν να ζωντάνευαν, αναδύθηκε το μοιρολόι.

Η ανάσα των νεκρών, σκέφτηκε η Άγκνες.

Ήταν ο άνεμος, ο Μπουράν, που φυσούσε με λύσσα από τα βορειοανατολικά. Γεννημένος στις μακρινές στέπες, είχε διασχίσει χιλιάδες χιλιόμετρα και τελικά είχε τρυπώσει στη χαράδρα της κοιλάδας, γρυλίζοντας πάνω στις όχθες του ποταμού, κάτω από τη γραμμή του δάσους, γλιστρώντας ορμητικός μέσα από τις πλημμυρικές κοίτες για να προβάλλει ξανά σφυρίζοντας και τελικά να σπάσει πάνω στα βραχώδη τοιχώματα.

Ο άνεμος είναι, τίποτε άλλο, μονολόγησε η γυναίκα.

Το εκκρεμές στο χολ χτύπησε έξι φορές. Η Άγκνες είχε

αργήσει, αλλά δεν έκανε καμία κίνηση. Ήξερε ότι χρονοτριβούσε. Και ήξερε επίσης το γιατί.

Αυθυποβολή είναι, μονολόγησε. Μόνο αυθυποβολή.

Έσφιξε τα χέρια της γύρω από το μέταλλο του καρτσιού με το φαγητό. Τα δοχεία κουδούνισαν, μόλις αποφάσισε να κάνει ένα βήμα προς την πόρτα στο βάθος του διαδρόμου.

Η Φωλιά.

Μία αυθόρμητη σκέψη προκάλεσε έναν σπασμό στο στομάχι της: έμοιαζε πραγματικά με φωλιά. Τουλάχιστον τις τελευταίες εβδομάδες. Κάτι σιωπηλό και μυστηριώδες βρισκόταν σε εξέλιξη. Σαν εργατικό μυρμήγκι που προετοιμάζει την αλλαγή. Η Άγκνες ήταν σίγουρη, αν και δεν μπορούσε να εξηγήσει τι ακριβώς συνέβαινε σ' εκείνο το δωμάτιο. Δεν είχε πει λέξη σε κανέναν, ούτε καν στον διευθυντή: θα την περνούσε για τρελή.

Έχωσε ένα χέρι στην τσέπη της στολής της. Τα δάχτυλα ψηλάφισαν το τραχύ ύφασμα της καλύπτρας. Την έβγαλε και την κατέβασε στο πρόσωπο. Ένα αέρινο δίχτυ κάλυπτε ακόμη και τα μάτια, αποκλείοντας τον έξω κόσμο. Έτσι όριζε ο κανονισμός.

Μπήκε μέσα.

Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στη σιωπή. Η ογκώδης μαντεμένα σόμπα δίπλα στην είσοδο σιγόκαιγε ακόμη και διέχεε στην ατμόσφαιρα μια γλυκιά θαλπωρή. Οι θέσεις ήταν τοποθετημένες σε τέσσερις σειρές των δέκα. Δεν υπήρχε όνομα πάνω στα ξεχωριστά ταμπελάκια, μόνο αριθμοί.

Δεν ακούγονταν ούτε κλάματα ούτε κραυγές. Η Άγκνες ήξερε τι θα έβλεπε αν κοιτούσε: μάτια ανέκφραστα, άψυχα.

Σε όλες τις θέσεις, με εξαίρεση μία και μοναδική.

Συνηθισμένη πια στη σιωπή, μπορούσε να το ακούσει: ένα ασταθές βάδισμα, που γινόταν όλο και πιο αποφασιστικό.

Ετοιμαζόταν. Χωρίς να ξέρει το γιατί. Ίσως να της είχε σαλέψει πραγματικά.

Ένα βήμα πίσω από το άλλο, πλησίασε στη θέση αριθμός 39.

Σε αντίθεση με τα άλλα, το εν λόγω υποκείμενο παλλόταν από ζωή. Τα μάτια του, τόσο ιδιαίτερα, παρατηρούσαν, κινούνταν παρακολουθώντας τις κινήσεις της. Η Άγκνες ήξερε πως αναζητούσε το βλέμμα της πίσω από το δίχτυ της καλύπτρας. Και τότε εκείνη την έβγαζε αμήχανα. Το υποκείμενο με τον αριθμό 39 είχε συναίσθηση της παρουσίας της, αν και δε θα έπρεπε.

Η γυναίκα βεβαιώθηκε πως κανένας δεν κοίταζε από την πόρτα και τέντωσε ένα δάχτυλο. Και το υποκείμενο δάγκωσε, έσφιξε τη σάρκα ανάμεσα στα ούλα του με δύναμη. Στα μάτια του ένα βλέμμα διαφορετικό: άγριο. Ένα φευγαλέο νευρικό παράπονο ξέφυγε μέσα από τα χείλη του, όταν η Άγκνες αποσύρθηκε βλαστημώντας.

Αυτή είναι η αληθινή του φύση, σκέφτηκε η Άγκνες. Σαρκοβόρα.

Ό,τι συνέβη ένα λεπτό μετά την έπεισε πως δεν μπορούσε πλέον να κρατά κάποιες σκέψεις για τον εαυτό της.

Οι θέσεις δίπλα στον αριθμό 39 έπαψαν να σιωπούν. Οι ανάσες έγιναν ασθματικές, λες και τα υποκείμενα αντιδρούσαν σε κάποιο κάλεσμα. Η Φωλιά έβραζε.

Ίσως όμως να ήταν μόνο αυθυποβολή.

Σήμερα

Ενα κοράκι ήταν πεσμένο στην άκρη του μονοπατιού, το φτέρωμά του με τις βιολετιές ανταύγειες ανακατεμένο και το ράμφος του ορθάνοιχτο. Μια κηλίδα αίματος είχε ποτίσει τη γη κάτω από την πρησμένη κοιλιά, αλλά είχε ήδη στεγνώσει, παρά την υγρασία του απογεύματος.

Πόσο καιρό άραγε να ήταν εκεί το άμοιρο ζωάκι, το ένα γυάλινο μάτι του καρφωμένο στον ουρανό που προμήγυνε χιόνι, το άλλο χαμένο ποιος ξέρει πού.

Ο Ματίας το παρακολουθούσε από ώρα πεσμένος στα γόνατα. Αναρωτήθηκε αν οι ψύλλοι είχαν εγκαταλείψει το σώμα από τη στιγμή που η καρδιά είχε πάψει να χτυπάει. Κάποτε είχε ακούσει έναν κυνηγό να το λέει και η λεπτομέρεια αυτή τον βασάνισε για καιρό. Το έβρισκε εντυπωσιακό και συνάμα συναρπαστικό.

Άγγιξε το κοράκι με το ακροδάχτυλό του. Ήταν γέρικο. Το κατάλαβε από το ράμφος του, γυμνό και λευκό. Τα πόδια του ήταν άκαμπτα, τα δυνατά νύχια του γράπωναν το κενό.

Καθάρισε αμέσως το γάντι στο παντελόνι του. Αν το μά-

θαινε ο πατέρας του, θα του έδινε καμιά ξανάστροφη. Τον είχε πιάσει πολλές φορές να παρατηρεί τα κουφάρια μικρών ζώων που έβρισκε στον δρόμο ή στο πευκόδασος πίσω από το σπίτι και τον είχε μαλώσει, χρησιμοποιώντας μια λέξη που ο Ματίας δε γνώριζε, αλλά του έφερε στον νου κάτι άσχημο. Είχε αναζητήσει τη σημασία της στο λεξικό. Δεν τη θυμόταν, αλλά είχε σχέση με την τρέλα.

Ο Ματίας ήθελε να γίνει κτηνίατρος όταν θα μεγάλωνε και εκμεταλλευόταν κάθε ευκαιρία για να μάθει. Η παρατήρηση – του είχε πει κάποτε ο παππούς – είναι μισή γνώση. Το υπόλοιπο είναι να προσπαθείς ξανά και ξανά.

Το παιδί σηκώθηκε, τα μάτια του στυλωμένα στο ζωάκι. Θα ήθελε να το θάψει, αλλά μετά σκέφτηκε πως δεν ήταν σωστό: η φύση είναι σαρκοφάγα, πεινούσε γι' αυτά τα λείψανα, γι' αυτά τα υπολείμματα, που δε θα πήγαιναν χαμένα.

Οι καμπάνες του καθεδρικού ναού κάτω στο χωριό χτύπησαν δύο φορές και μισό. Ήταν αργά, οι άλλοι θα τον περιμέναν ήδη στο μυστικό μέρος.

Ακολούθησε το παγωμένο μονοπάτι. Εκείνο το πρωί ο οικισμός του Τραβενί είχε ξυπνήσει κάτω από ένα πέπλο χιονιού. Ένα απέραντο αλλά ανάλαφρο λευκό που έλιωσε πολύ γρήγορα, αλλά δημιουργούσε προσδοκίες για την περίοδο του σκι που δεν αργούσε πια.

Έφτασε στο ύψωμα λίγο πιο έξω από το χωριό. Το μνημείο πεσόντων στους ναπολεόντειους πολέμους πρόβαλλε μέσα από τα χαμηλότερα δάση κόκκινων ελάτων και πεύκων. Ο μπρούντζινος γρεναδιέρος παρατηρούσε τον ορίζοντα αυστηρός και συνοφρωμένος, τα μακριά του μουστάκια γυρισμένα προς τα πάνω. Στην ξιφολόγη του κυμάτιζε ένα γαλάζιο κασκόλ, δείχνοντας πως κάποιος από την ομάδα είχε ήδη σκαρφαλώσει ως εκεί πάνω για να κρεμάσει το σινιάλο.

Ο Ματίας επιτάχυνε το βήμα του. Εκείνο το πρωί στο σχολείο η δασκάλα τούς είχε εξηγήσει τη σημασία της λέξης «leader». Την άκουγε μαγεμένος. Του άρεσε πώς ακουγόταν – είχε κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει –, αλλά κυρίως του άρεσε η ιδέα να είναι αρχηγός και να καθοδηγεί.

Ο leader προστατεύει τους συντρόφους του, είχε πει η δασκάλα, κι έτσι ακριβώς ένιωθε ο Ματίας. Ήξερε πως για τους φίλους του ήταν ο επικεφαλής της παρέας, κι όχι μόνο επειδή ήταν ο πιο μεγάλος – δέκα ετών, δύο μηνών και μίας εβδομάδας εκείνη τη μέρα –, αλλά γιατί μπορούσαν να βασιστούν πάνω του.

Να γιατί το κασκόλ που ήταν κρεμασμένο στο άγαλμα έπρεπε να είναι το δικό του και όχι του Ντιέγκο. Έπρεπε να είχε φτάσει πρώτος και να ανοίξει τον δρόμο για τους συντρόφους του, αν και τον είχαν διανύσει άπειρες φορές. Αντίθετα, είχε καθυστερήσει για να παρατηρήσει κουφάρια ζώων στην άκρη του δρόμου. Ίσως είχε δίκιο ο πατέρας του.

Το ύψωμα του γρεναδιέρου περιστοιχιζόταν από απόκρημνα βράχια που προεξείχαν πάνω από την κοίτη ενός μικρού ποταμού. Λίγες δεκάδες μέτρα πιο κάτω, το νερό κυλούσε κελαρυστό μέσα από τα σκουρόχρωμα φυλλώματα.

Ο Ματίας άρχισε να κατηφορίζει τις απότομες στροφές του μονοπατιού. Πηδούσε περισσότερο παρά περπατούσε, για να κερδίσει χρόνο, και κρατιόταν από τον φράχτη που πλαισιώνει τον δρόμο, όταν τα πετραδάκια κατακυλούσαν κάτω από τις σόλες των αθλητικών παπουτσιών του. Έφτασε στη βραχώδη κοίτη ξέπνοος, τα γόνατά του έτρεμαν και το πρόσωπό του έκαιγε.

Ακολούθησε το λαξεμένο φαράγγι όπως ξετυλιγόταν στο πέραςμα των αιώνων. Ανάγλυφα περάσματα πάνω από το νερό εναλλάσσονταν με σιδερένιες και ξύλινες σκάλες γραπω-

μένες στα βράχια. Ανάμεσα στα πλέγματα, το ρυάκι αποκτούσε σμαραγδένιες αποχρώσεις και μύριζε πάγο. Στο βάθος εκείνης της χαράδρας, το φως και η θαλπωρή του ήλιου δεν έφταναν σχεδόν ποτέ.

Ο Ματίας αφουγκραζόταν τον ήχο της ανάσας του και τον χτύπο της καρδιάς του και ξαφνικά συνειδητοποίησε πως ήταν μόνος. Ήταν η περίοδος που οι τουρίστες προτιμούσαν τα χιονοδρομικά κέντρα: εκεί κάτω έκανε πολύ κρύο και υπήρχε κίνδυνος πτώσης.

Επιτάχυνε το βήμα του, χωρίς να ξέρει γιατί.

Πάνω από το κεφάλι του, ανάμεσα στις μυτερές κορυφές των ελάτων, η γέφυρα της παλιάς και πλέον κλειστής σιδηροδρομικής γραμμής διέσχισε ένα κομμάτι ουρανού σε ύψος εξήντα μέτρων. Ο παππούς του παππού του είχε πάρει μέρος στις εργασίες κατασκευής της, ενάμιση αιώνα πριν.

Ο Ματίας, κοιτάζοντας ψηλά, γλίστρησε σ' ένα πετραδάκι καλυμμένο με πάγο και χτύπησε το γόνατό του καταγής. Έβγαλε μια κραυγή έκπληξης και αμέσως μετά ακούστηκε ένας θόρυβος μέσα από το δάσος. Ένα υπόκωφο ουρλιαχτό. Γύρισε κοντανασαίνοντας.

«Το δάσος δεν είναι μέρος για παιδιά».

Τα λόγια της μητέρας του άρχισαν να στροβιλίζονται στο κεφάλι του.

Ξαναστάθηκε στα πόδια του, χωρίς να ελέγξει τις ζημιές στο τζιν του και τα τραύματα στις παλάμες του, που έκαιγαν κάτω από το ύφασμα των γαντιών. Διέσχισε μια διάβαση που ξεδιπλωνόταν γύρω από την προεξοχή ενός βράχου. Από τη μια μεριά βρύα, από την άλλη ρουφήχτρες. Το μονοπάτι συνέχιζε μέσα από μια μικρή σπηλιά. Ο Ματίας διένυσε τρέχοντας τα ελάχιστα εκείνα μέτρα μέσα στο σκοτάδι, μονολογώντας πως δεν ήταν ο φόβος που έδινε φτερά στα πόδια του,

αλλά η βιασύνη να φτάσει στον προορισμό του. Όταν βγήκε στην άλλη άκρη, σταμάτησε. Μια ηλιαχτίδα διαπερνούσε το πράσινο και άδειαζε κρουνούς από χρυσάφι στα χαμόκλαδα. Ο χείμαρρος που τροφοδοτούσε το ποταμάκι κατέβαινε με ορμή από ύψος τρομακτικό, πιτσιλίζοντας με μικροσκοπικές σταγόνες νερού που το καλοκαίρι, όταν ο ήλιος κατάφερνε να φτάσει στον πυθμένα, βάφονταν στα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Στην όχθη με τα βότσαλα, οι φίλοι του τον περίμεναν καθισμένοι σε κύκλο. Η Λουτσία, ο Ντιέγκο και ο Όλιβερ.

Η εικόνα αυτή αρκούσε για να διαλυθούν οι φόβοι του. Ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη του. Κανείς δεν ήταν πίσω του. Κανείς δεν ακολουθούσε τα βήματά του.

Κοίταξε ξανά το σκοτάδι της σπηλιάς, σαν να μην το εμπιστευόταν. Είχε κερδίσει, ήταν πραγματικός leader. Τότε όμως το χαμόγελό του έσβησε.

Ξαφνικά βεβαιώθηκε.

Κάποιος ήταν πράγματι κρυμμένος στο σκοτάδι και τον παρατηρούσε.

Γερμένο πάνω στη χλόη ήταν ένα πτώμα καλυμμένο με πάγο. Το κατάλευκο δέρμα ερχόταν σε αντίθεση με το εβένινο μαύρο των μαλλιών και της ήβης. Στο βάθος, το βλοσυρό πράσινο του κατάφυτου βουνού. Εδώ κι εκεί, στις πιο σκοτεινές ζώνες, τις προστατευμένες από το δάσος, το χιόνι δεν έλεγε ακόμη να λιώσει. Στη διάρκεια της νύχτας είχαν πέσει λίγες νιφάδες κι ένα κρυσταλλάκι είχε παγιδευτεί ανάμεσα στις βλεφαρίδες του άψυχου σώματος.

Ο άντρας κειτόταν ανάσκελα, τα μπράτσα του πλάι στους γοφούς, τα χέρια πάνω στα βρούα. Δεν υπήρχαν εκδορές. Ανάμεσα από τα δάχτυλά του πρόβαλλαν χειμωνιάτικα λουλούδια με χλομά και διάφανα πέταλα.

Έμοιαζε με πίνακα. Τα χρώματά του ήταν αυτά του παγωμένου αίματος, των φλεβών που είχαν αδειάσει, των άκαμπτων μελών. Η παγωνιά τον είχε διατηρήσει ανέπαφο. Δεν υπήρχε οσμή, μόνο αυτή της φύσης: υγρό χρώμα και σάπια φύλλα.

Κάποιος τον είχε φροντίσει.

Στο έδαφος γύρω από το σώμα ήταν τοποθετημένες υποτυπώδεις παγίδες, καμωμένες από σπάγκο και θηλιές.

«Για να εμποδίσουν τα ζώα να πλησιάσουν στη σορό. Ήθε-

λε να τον βρούμε άθικτο», είπε μια βραχνή φωνή. Τα χείλη σάλευαν κοντά στο μικρόφωνο του κινητού, στέλνοντας στον αέρα λόγια και αχνό. Ολόγυρα επικρατούσε έντονη δραστηριότητα, λευκές στολές, φλας και φακοί.

«Δεν έκανε χειρωνακτική εργασία. Τα χέρια του είναι λεία και το χρυσό της βέρας δεν έχει γρατσουνιές. Τα νύχια είναι φροντισμένα. Δε φαίνεται βρόμικος».

Η βέρα στο αριστερό χέρι έλαμπε ακόμη και κάτω από το γκρίζο δεκεμβριάτικο φως. Επίπεδα σύννεφα σκίαζαν εκείνη τη γωνιά του κόσμου.

Ο άντρας είχε δεχτεί βίαιη επίθεση στο πρόσωπο, αλλά το υπόλοιπο σώμα του ήταν άθικτο. Το έντονο γαλάζιο των αιμοφόρων αγγείων πρόβαλλε κάτω από τη διάφανη επιδερμίδα στα πλάγια του λαιμού. Είχε ξυριστεί προσεκτικά πριν τον σκοτώσουν. Η ανεπαίσθητη στρώση από γένια ήταν συνέπεια της συρρίκνωσης του δέρματος μετά τον θάνατό του.

«Ελάχιστα ίχνη αίματος, ασύμβατα με τα τραύματα που έχει υποστεί. Το πιθανότερο είναι το αίμα να βρίσκεται στα ρούχα. Τα οποία αφαιρέθηκαν μετά».

Παύση.

«Ο δολοφόνος έγδυσε το θύμα, το ετοίμασε».

Παρά τη σχολαστική προετοιμασία όμως, υπήρχαν αμέτρητα ίχνη στο σώμα και στο έδαφος, ένα μείγμα λάσπης και πάγου, λες και ο δράστης είχε ξεχάσει ξαφνικά τις λεπτομέρειες. Πέρα από τις πατημασιές του θύματος, υπήρχαν κι άλλες που ανήκαν σε ένα και μοναδικό πρόσωπο, σε έναν άντρα με μέγεθος παπουτσιού σαράντα πέντε, σύμφωνα με τις μετρήσεις που έγιναν.

Στα μπράτσα, στους καρπούς και στους αστραγάλους δεν υπήρχαν σημάδια από δεσμά. Ο νεκρός είχε εντυπωσιακή εμφάνιση, ήταν ψηλός, με γραμμωμένους μυς, παρ' όλα αυτά ο

δολοφόνος είχε καταφέρει να τον εξουδετερώσει. Είχε επιτεθεί με κτηνώδη δύναμη.

Γνώριζες τον δολοφόνο, γι' αυτό δεν αντέδρασες αμέσως και δεν πρόλαβες να υπερασπιστείς τον εαυτό σου. Τι να σκεφτόσουν εκείνη τη στιγμή, όταν κατάλαβες ότι θα πέθαινες;

Η έκφραση του άψυχου προσώπου μαρτυρούσε την άγνοιά του. Τα χείλη ήταν κλειστά και τα μάτια...

Η σορός είχε εγκαταλειφθεί ανάμεσα σ' ένα φυσικό κανάλι και σ' ένα πολυσύχναστο τουριστικό μονοπάτι. Το είχε ανακαλύψει ένας εκδρομέας λίγες ώρες πριν. Δεν ήταν τυχαίο ούτε λάθος: ο δολοφόνος είχε επιλέξει να μην το κρύψει.

«Δεν βλέπω σεξουαλικό κίνητρο, κι όμως τον γύμνωσε».

Ο αρχηγός της τοπικής αστυνομίας είχε πει ότι επρόκειτο για έναν οικογενειάρχη που είχε εξαφανιστεί δύο μέρες πριν, αφού είχε συνοδέψει τον γιο του στο σχολείο. Το αυτοκίνητο βρέθηκε σε απόσταση περίπου εκατό μέτρων από το σώμα, σε έναν γκρεμό, κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα. Το είχαν σπρώξει. Στο έδαφος υπήρχαν ίχνη από λάστιχα και παπούτσια.

«Ο δολοφόνος κινήθηκε με τα πόδια. Τα ίχνη συνεχίζονται στο δάσος».

Η αστυνόμες Μπατάλια διέκοψε την καταγραφή και σήκωσε το βλέμμα της στον ουρανό. Ένα κοράκι έκρωξε καθώς περνούσε πάνω από τα κεφάλια τους. Τα απειλητικά σύννεφα προμήνυαν χιονόπτωση.

Ο χρόνος πίεζε. Έπρεπε να επισπεύσουν, να γίνουν πιο αποτελεσματικοί.

Η αστυνόμες σηκώθηκε και άκουσε τις αρθρώσεις της να τρίζουν. Είχε περάσει υπερβολικά πολλές μέρες από τη ζωή της πεσμένη στα γόνατα. Ή είναι υπερβολικά πολλά τα χρόνια που κουβαλώ στις πλάτες μου, σκέφτηκε. Ήταν υπερβολικά πολλά και τα κιλά που έπρεπε να χάσει.

«Ελάτε να τελειώνουμε με τη συλλογή των στοιχείων», διέταξε.

Οι άντρες της Σήμανσης έμοιαζαν με λευκές και σιωπηλές σκιές, σκυμμένες πάνω από λεπτομέρειες που μόνο εκπαιδευμένα μάτια μπορούσαν να εντοπίσουν. Φωτογράφιζαν, συνέλεγαν, ταξινομούσαν. Η αλυσίδα διαφύλαξης του DNA μόλις είχε ξεκινήσει. Θα ολοκληρωνόταν ώρες αργότερα, σ' ένα εργαστήριο της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας, στην πόλη, περίπου εκατό χιλιόμετρα από εκεί.

Είχαν έρθει και μερικοί περιέργοι, όταν είδαν την αστυνομία να καταφτάνει. Ένα μικρό πλήθος τουριστών και ντόπιων είχε μαζευτεί κάτω από μια ξύλινη επιγραφή που έδειχνε το μονοπάτι προς το κοντινό χωριό, το Τραβενί. Μόνο τέσσερα χιλιόμετρα δρόμος. Δεν ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς τους ντόπιους: το πρόσωπό τους ήταν άγριο και κοκκινωπό. Δεν υπήρχε ίχνος από το ομοιόμορφο μαύρισμα όσων συχνάζουν σε πίστες του σκι, μόνο η σκουρόχρωμη χροιά από τη διαρκή έκθεση στον ήλιο και στο ράπισμα του ανέμου.

«Βρήκαμε τα ρούχα», ακούστηκε μια φωνή από το δάσος.

Ένα σκιάχτρο, ήταν η πρώτη σκέψη που έκανε η αστυνόμος Μπατάλια.

Μέσα από τους θάμνους πρόβαλε μια φιγούρα σαν κάτι παράταιρο, ξεκάρφωτο. Ήταν καμωμένη από κλαδιά και σκοινιά, μερικά φύλλα και ματωμένα ρούχα.

Το κεφάλι ήταν το φανελάκι του θύματος, γεμάτο φύλλα και άχυρα, δύο μοβ μούρα στη θέση των ματιών. Από τον ξύλινο σκελετό κρέμονταν το σακάκι και το παντελόνι. Το ρολόι ήταν περασμένο στο κλαδί που λειτουργούσε σαν καρπός χειριού. Το πουκάμισο ήταν σκληρό και λεκιασμένο με

αίμα. Ήταν αδύνατο να προσδιορίσεις το αρχικό του χρώμα.

Την πλησίασε ένας αστυνομικός.

«Τα ίχνη εξαφανίζονται ύστερα από εκατό μέτρα προς τα βόρεια, ανάμεσα στα βράχια», ανακοίνωσε.

Ο δολοφόνος ήξερε πώς να κινηθεί. Ή ήταν ντόπιος ή γνώριζε την περιοχή πολύ καλά.

Η αστυνόμος έφερε και πάλι το μικρόφωνο κοντά στο στόμα της, τα μάτια καρφωμένα στο ξέφωτο, εκεί όπου διαγραφόταν το διάφανο περιγράμμα του πτώματος πάνω στο οποίο εδώ και ώρα έπεφταν χιονονιφάδες. Κάποιος είχε αρχίσει να το σκεπάζει μ' ένα πανί.

«Το σκιάχτρο αντιπροσωπεύει τον δολοφόνο», είπε. «Καμάρωνε για το έργο του και ήθελε να το δουν κι άλλοι...»

Ένας απρόσμενος θόρυβος διέκοψε την ανάλυσή της. Μισόκλεισε τα μάτια για να βεβαιωθεί ότι αυτό που αντίκριζε ήταν αληθινό και όχι οπτασία. Ένας άντρας διέσχισε το ξέφωτο, ανάμεσα στον δρόμο και στο δάσος, πατώντας συχνά-πυκνά μέσα στα λασπόνερα. Δεν τον εμπόδιζε όμως αυτό σε τίποτα. Το ακριβό του σακάκι ανέμιζε, το πουκάμισό του ήταν λασπωμένο και μουσκεμένο από το χιόνι και δε φορούσε τίποτε άλλο για να προστατευτεί από την παγωνιά. Η έκφρασή του ήταν αποφασιστική, το αναψοκοκκίνισμά του πρόδιδε την κούρασή του. Ίσως και τη δυσφορία, την αμηχανία του.

Όταν η αστυνόμος κατάλαβε ποιος ήταν, μια λέξη αρκούσε για να συνοψίσει τι ένιωσε.

«Σκατά».

Ανάμεσα στα δάση και στις βραχώδεις πλαγιές, δίπλα στο μονοπάτι που οδηγεί στο ποταμάκι, πίσω από τις λιμνούλες που σχηματίζουν οι λιωμένοι πάγοι, κρύβεται κάτι. Μου το λένε τα ίχνη του αίματος, μου το λέει η εμπειρία: έχει συμβεί, αλλά μπορεί να ξανασυμβεί. Αυτό είναι μόνο η αρχή. Κάτι τρομαχτικό έχει γίνει σ' αυτά τα βουνά. Κάτι που απαιτεί όλες τις ερευνητικές μου ικανότητες. Είμαι αστυνόμος, ειδικευμένη στη δημιουργία ψυχολογικών προφίλ των εγκληματιών, και κάθε μέρα περπατώ πάνω απ' την κόλαση. Ούτε το περίστροφο ούτε η στολή είναι αυτά που με χαρακτηρίζουν. Το μυαλό μου είναι το πραγματικό όπλο μου. Αλλά ακόμη κι αυτό αρχίζει να με προδίδει. Όχι το αδύναμο πια σώμα μου ούτε η βασανισμένη ψυχή μου. Κινδυνεύει η διαύγεια του πνεύματός μου και μαζί της οι έρευνες.

Με λένε Τερέζα Μπατάλια, έχω ένα μυστικό που δεν τολμάω να ομολογήσω ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό, και για πρώτη φορά στη ζωή μου φοβάμαι. Φοβάμαι πραγματικά.

*Ένα θρίλερ για ένα μέρος
γεμάτο μυστικά,
αλλόκοτες ιστορίες
από το παρελθόν
και πρωτόγονα ένστικτα.*

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2919-9

9 786180 129199

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20926

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ